

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 636.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181670528/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

gjør ikke alle andre det samme? Hvorfor er Tjenestefolk da de eneste, som ikke maa ha nogen Forening!"

"Tho a har misæl ett nøj imod jer Forening, naar en bare ett var rettet imod Husbonden," sa Kild.

"Nej, der har vi det! Men se, vi Tjenestefolk, vi har jo ingen Tyre og ingen Hingste at lave Forening paa; vi har kuns vore to bare Hænder. Og dem maa vi sgu passe paa, te vi ikke skal faa i Klemme, for faar vi det, saa er det forbi med os. — Men den ene Haand vasker den anden, som man siger. Og det Sammenhold i ondt og godt, der har hjulpet saa mange andre Stænder og Lag paa Fode, det maatte vel ogsaa kunne hjælpe vi andre, hvis vi bare kunde faa Øjnene op for det; men her er det, det kniber.

Tho endogsaa Faarene render jo sammel, naar en Hund kommer efter dem, og der er Fare paa Færde. Og vi skuld wal ett wal vise mindre Forstand end dem."

"Ja, ja, Pejrsen, lad os nu ett snakk mere om den Ting," sa Kild Pejrsen. "A har saa misæl all mi Dav holdt møj af dig, men du er bleven mig saa vidtløftig i di Fagter, te du passer lidde nok te den her Egn's Folk."

"Ja, det er endlemaal ogsaa ved at gaa op for mig seiv," sa Per. "Men hvad, hvor passer en, maa a spør, naar en som a staar med to tomme Hænder og iløwle ett helt vil la sig træde ned!"

Nogen Tid efter hændte der noget, der graved Kløften mellem Per og Gaardmændene endnu dybere.

Pers Forældre boed fremdeles i Fattighuset, hvor Ann Mari Kjærsgaard nu havde naaet den Alder, da hun ikke mere fødte Børn.

Huset stod omtrent som i Pers Barndom, kun at det hele var blevet endnu mere fattigt og forfaldent. Gulvet var saadan, at det ikke var til at se, hvad det var gjort af. Væggene var grønlige og vædskende; i Loftet stod der Sprækker saa brede, at man kunde lægge en Finger i dem. Værst stod det til i Ann Mari's Frammers, hvor et muret Gruested maatte gjøre det ud for Komfur; her var ikke noget, der ligned Loft, men det nøgne sorte Lyngtag gabte bredt over Rummet. Dette Tag havde ikke været udbedret i Mands Minde, og naar et Regnskyl tra i ind, eller Tøsneen sadled Hyttens Mønning med sin vaade graa Kappe,